

VAN LLEGIR EN EL LLIBRE

La utilitat pràctica de la Bíblia

2Timoteu 3:15-17

per Antoni Mendoza i Miralles

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2003

Apartat 10053, 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

correu-e: ecb.edicions@wanadoo.es

Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya

Introducció

Aquestes paraules de l'epístola de Pau a Timoteu són molt conegudes entre els cristians bíblics, ja que enuncien una de les doctrines bàsiques de la fe cristiana: que la Bíblia és la Paraula de Déu, sense cap error ni contradicció.

Però, de vegades oblidem que Pau no va escriure aquestes paraules a un nou convertit, sinó a un obrer cristià experimentat, que treballava esforçadament en l'extensió, edificació i defensa de l'Evangeli de la gràcia de Déu. Tot i que és una veritat cristiana bàsica, el cert és que és una veritat cristiana que abasta grans profunditats, com tot allò que ve de Déu, en les que també un fidel obrer experimentat en el coneixement de la doctrina, ha de seguir aprofundint i incorporant-les a la seva vida.

Cal recordar que la tasca d'un obrer cristià és semblant a la d'un germà gran en una família, que té cura dels germans més petits i comparteix amb ells les coses que ja ha après. Timoteu havia conegut les Sagrades Escripures des de petit, les coneixia prou bé, però havia de seguir aprofundint-hi, havia d'augmentar en saviesa espiritual, ja que havia de seguir experimentant els aspectes benèfics de la salvació en el redimit, i compartir-ho després amb la resta dels creients al seu càrrec, els seus germans més petits.

Però també són unes paraules que Pau escriu al final de la seva vida terrenal, a un creient que s'estima com a un fill. Vol el millor per a ell, i el millor que podem desitjar a un cristià és que mantingui la seva fe en la Paraula de Déu, i en el Déu de la Paraula, i experimenti àmpliament la seva utilitat pràctica a la vida.

El principi d'utilitat

Que una cosa és útil, vol dir que serveix per alguna cosa, que té alguna aplicació pràctica a la vida. Una de les maneres de veure

com d'útil una persona considera una cosa és mirant on la guarda, i el seu desgast.

Si preguntem a qualsevol cristià si considera la Bíblia com una cosa útil, difícilment trobarem ningú que digui que no. Però, fem una prova: mirem si la té a mà o com està de gastada; podem tenir sorpreses. I no podem fer la prova en els altres, i no fer-nos-la a nosaltres mateixos: pot ser també ens sorprendrem.

Si considerem que la Bíblia és útil per a la nostra vida la llegirem sovint, l'estudiarem, recordarem les seves paraules, la relacionarem amb els esdeveniments de la vida, no la tractarem de qualsevol manera, l'estimarem, i la defensarem, sense permetre que ningú la desprestigiï ni la qüestionï. Però molts cristians tenen la seva Bíblia “aparcada” en el lloc de reunions, uns altres la deixen en una tauleta a casa fins que arriba a estar envoltada de pols, uns altres regiren tota la casa el diumenge al matí buscant-la, ja que no recorden on la van deixar quan van tornar el diumenge anterior de la reunió, etc.

Pau volia que Timoteu no oblidés mai que la Bíblia, les Sagrades Escripures, són útils, fins al punt que són imprescindibles per poder portar una vida cristiana segons Déu. I Déu volia, en inspirar a Pau a escriure aquesta carta i en preservar-la al llarg dels segles com part de les Sagrades Escripures, que nosaltres tampoc oblidéssim mai com són d'útils per a la nostra vida en particular.

Abasta tota l'Escriptura

Però la utilitat de l'Escriptura no queda limitada a certes parts o llibres, el que Déu ens diu per mitjà de Pau és que abasta tota l'Escriptura: tota l'Escriptura... és útil.

El principi d'utilitat està lligat a la inspiració, pel que fa a l'Escriptura. Encara que molts anomenats actualment “cristians” han oblidat, o fins i tot neguen aquesta veritat, Pau va recordar a Timoteu que *“tota l'Escriptura és inspirada per Déu”*. Hem de

recuperar la doctrina bíblica de la Inspiració, per recuperar els beneficis de la seva utilitat en les nostres vides. Molts la neguen, uns altres la qüestionen o limiten, i uns altres la creuen però no se la creuen, o sigui, queda a nivell mental sense gaire concreció pràctica.

Quan Pau va fer servir el mot “inspirada”, féu servir un mot que no trobem en cap altra lloc del Nou Testament, i que vol dir que ha estat “respirada” per Déu. S’ha generat en Déu i d’ell ens ha vingut, amb tota la seva perfecció i santedat; per això, tot i que va ser escrita per homes, homes escollits, no pot anomenar-se d’altre manera que “de Déu”. Els escriptors escollits no van actuar pel seu compte, van ser impulsats i dirigits a l’hora d’escriure per l’Esperit Sant (2Pe 1:21).

Alguns defensen que la inspiració de l’Escriptura va ser parcial o relativa; però Pau va escriure, portat per l’Esperit Sant, que “*tota l’Escriptura és inspirada per Déu*”. “Tota” és un mot que presenta l’Escriptura com una unitat indissoluble, però que a la vegada identifica a cada una de les parts d’aquest “tot”. Podríem dir que “el tot, i cada una de las parts d’aquest tot de les Escriptures, és inspirat, respirat, per Déu”. Això vol dir que tots els llibres són inspirats, també Levític i Apocalipsi; que totes les seves paraules són inspirades, fins i tots les “is”; és més, Jesús mateix va parlar dels signes que incorporaven les lletres, les iotes i les títles (Mt 5:18). El que hem dit s’enuncia teològicament amb l’expressió “inspiració plenària i verbal de les Sagrades Escriptures”.

Però estem en una època en la que ens estan canviant el text de la “*tota l’Escriptura és inspirada per Déu*”. Noves versions que treuen paraules, fins i tot versicles, i a la vegada n’incorporen uns altres. Noves versions que es basen sobre el principi que diu el que l’important és el que volen dir les paraules o les idees que hi ha darrera, i no tan les paraules mateixes. Noves versions que limiten el nombre de mots que es poden fer servir en la traducció,

per fer-la més comprensible. Però, creu aquesta gent anomenada “cristiana” que “*tota l’Escriptura és inspirada per Déu*”?

Si “*tota l’Escriptura és inspirada per Déu*”, ¿el mateix Déu que va fer l’obra sobrenatural de revelar-la i d’inspirar-la, no la preservaria al llarg dels segles, en la vida de l’església dels redimits? La inspiració de l’Escriptura exigeix la preservació del seu text a través de cada generació de renascuts, i això no encaixa amb la pretensió actual d’oferir-nos un text canviat, alternatiu al que hem rebut a través dels segles, i del qual es van traduir les nostres antigues versions.

Sí, tota l’Escriptura, ja que ha estat inspirada per Déu, ens és útil com a cristians, sense limitacions ni reserves.

Detall de la seva utilitat

La seva utilitat està relacionada amb els propòsits per als quals hem estat “salvats per gràcia”: “*ser conformats a la imatge del seu Fill*”. Aquesta tasca la porta a terme l’Esperit Sant a través de la Paraula, aplicant-nos els beneficis de l’obra de la Creu. I en aquesta tasca l’Esperit fa servir la Paraula com una espasa de dos talls (He 4:12), penetrant en nosaltres fins allà on ningú més pot penetrar per realitzar aquesta conformació a Crist. L’Escriptura inspirada per Déu, tota ella, és útil per conformar-nos a la imatge de Crist, i si no experimentem això, no estem experimentant la seva utilitat.

És útil per ensenyar

La manera en què Pau presenta el potencial de tota l’Escriptura, indica que si no obra això en les nostres vides no és perquè no té la suficient capacitat, sinó que la responsabilitat és nostra, perquè no la deixem actuar.

En primer lloc hem de deixar que ens ensenyi; i això implica que ens cal reconèixer: (1) la pròpia *ignorància*, que inclou desconeixement, però també un coneixement parcial o imperfecte; (2) que *puc estar equivocant*, cosa que únicament puc conèixer si

permeto l'acció il·luminadora de la Paraula en mi; (3) que no puc deixar de *dependre de Déu*.

El no fer-ho, en el millor dels casos evidencia la meua manca de coneixement: *“I si algú es pensa que sap alguna cosa, encara no ha conegut res com s’ha de conèixer”* (1Co 8:2).

Jesús va deixar dit que l'Esperit Sant portaria a terme aquesta acció en nosaltres: *“l’Encoratjador... us ensenyarà totes les coses”* ... *“us guiarà a tota la veritat”* (Jn 14:26; 16:13).

És útil per redargüir

El mot “redargüir” prové del mateix que es fa servir a Jn 16:8 per parlar de l'acció de l'Esperit Sant sobre el món incrèdul; i queda il·lustrat per Jaume en les següents paraules: *“un home que contempla la seva fesonomia natural en un mirall”* (Jm 1:23). L'ensenyament que proporciona la Paraula té una acció redargüidora en la nostra vida, que hem de permetre i rebre amb goig. És Déu qui ens prova i ens dóna el seu diagnòstic encertat, davant la nostra més íntima necessitat.

David és un bon exemple, de com cal reaccionar davant l'acció redargüidora de Déu: *“Els judicis de Jahveh són veritat, tots alhora són justos. Són més desitjables que l'or, i més que l'or refinat; són més dolços que la mel que regalima de la bresca. També, el teu servent és avisat per ells, en guardar-los hi ha una gran recompensa. Qui discerneix els errors? Deslliura'm dels que s'amaguen. També dels errors arrogants, guarda el teu servent, que no em dominin, llavors seré íntegre, i deslliurat d'una gran transgressió”* (Ps 19:9-13).

És útil per corregir

La acció de Déu, per mitjà de la seva Paraula, no es queda mostrant-nos el que està malament, sense indicar-nos el que hem de fer per resoldre la situació. Si ho permeto, corregeix el camí equivocacat que he pres, i em dirigeix en el camí de la voluntat de Déu.

El llibre dels Proverbis està ple d'exhortacions i comentaris sobre els beneficis de la correcció. ¿De que ens aprofita rebre l'ensenyament i el redargüiment de la Paraula si no acceptem la seva correcció? La correcció és una prova que Déu ens considera els seus fills (Pr 3:11), i ens situarà en el camí de la vida (Pr 10:17).

És útil per instruir en la justícia

Tot això per finalment poder ser educats com a nens, sota la disciplina de Déu, sense resistències. Les accions anteriors són preparatòries, i ens permeten arribar a aprendre a viure en rectitud davant Déu, enmig dels homes. Aleshores l'Esperit pot anar formant en nosaltres la imatge del Fill, i nosaltres podem experimentar el govern de la ment de Crist (1Co 2:16b).

El procés presentat forma part de la formació bàsica d'un cristià en els aspectes doctrinals i pràctics. Això fa que "adornem" la doctrina de Déu, com diu Pau (Tt 2:10).

Si l'acceptació de la doctrina de la inspiració plenària i verbal de les Sagrades Escriptures és bàsica per a tot cristià, l'experimentació de la seva utilitat pràctica és imprescindible per poder servir al Senyor. Amb tot, el procés del versicle 16 han de ser una constant en la nostra vida cristiana, i no una etapa inicial superada i oblidada.

"A fi que l'home de Déu..."

Un cop hem conegut la utilitat de "tota l'Escriptura" ens els quatre punts bàsics ja considerats, el cristià es troba "*preparat per a tota obra bona*".

L'expressió "home de Déu", és una expressió genèrica, no sexista, que inclou homes i dones, i que també podríem traduir com a "persona". I és que el coneixement i experimentació de les Escriptures és una tasca de tot creient, i no únicament dels homes, ni menys encara únicament d'aquells que porten la direcció espiritual de l'església.

I és que els cristians hem de viure i aspirar a la perfecció. La perfecció cristiana està lligada a la doctrina de la santificació, i el mal ús que s'ha fet del mot, com el seu ús excessiu per parlar de coses molt diferents, ha fet que molts cristians tinguin idees molts equivocades o un gran desconeixement del que vol dir “la santificació”.

La perfecció cristiana és un procés i una meta, un seguit d'experiències concretes en el camí de la maduresa cristiana, i la fi a la que caminem, que es consumarà quan estiguem davant del nostre Senyor. Les paraules de Pau, a 1Corintis 13:11, ens parlen de la perfecció que hi ha en cada etapa del creixement: “*Quan jo era nen, parlava com un nen, pensava com un nen, raonava com un nen, però quan em vaig fer un home, vaig deixar les coses de nen*”. Tot creient que ha experimentat la utilitat de la Paraula en la seva vida, encara que sigui un creient nou, pot esdevenir un home de Déu “*complet, preparat per a tota bona obra*”. El nen, com anen, i l'adult, en tant que adult. La perfecció en l'etapa de creixement cristià en què ens trobem, ens fa perfectes per servir el Senyor.

“Preparat per a tot bona obra”

Llavors quedem a la disponibilitat del Senyor, per fer allò que vol que fem, i per no fer allò que no vol que fem. Com a cristians no podem “anar per lliure”, donat que tenim un Senyor, i nosaltres som els seus servents. Hem d'estar disposat per quan ens cridi, i no hem de fer res que no ens encarregui; d'altra manera no estem fent l'obra de Déu.

L'obra que hem de dur a terme la determina el Senyor, no l'escollim nosaltres, ni la podem rebutjar per no considerar-la apropiada per a nosaltres, o massa poc important, o massa important. Tot el que Déu ens encarrega és important, i estem capacitats per dur-ho a terme amb l'ajut de l'Esperit Sant, en la nova criatura. Així com no estem capacitats per fer allò que el Senyor no ens ha encarregat, per molta preparació que tinguem.

L'èmfasi no es troba en la seva "importància", ja que tota obra és important en el compliment de la voluntat de Déu, i tota exigeix "la perfecció" per part nostra.

Conclusió

La millor conclusió és tornat a llegir el nostre text base, repetint les seves paraules com una confessió de fe viva, i presentant-nos a l'Esperit Sant perquè porti a terme la seva bona obra en la nostra vida.

Creguem, testifiquen i defenguem la inspiració de tota l'Escriptura, plenàriament i verbalment, i la seva preservació al llarg dels segles en els Textos fidels, traduïts en versions fidels. Rebutgem les alternatives. Però també creguem, testifiquen i defenguem la utilitat de tota l'Escriptura per fer-nos homes de Déu complets, preparats per a tota obra bona.

Edicions Cristianes Bíbliques